

26. SERVICE GALERIES

ELEANOR ANTIN



ELEANOR ANTIN "THE TRIUMPH OF PAN (AFTER POUSSIN) FROM " ROMAN ALLEGORIES " 2004, CHROMOGENIC PRINT

Eleanor Antin (°1935, New York) is een kunstenares die eind jaren 60 en begin jaren 70 van vorige eeuw een aparte en authentieke invulling gaf aan de concept and performance art die toen actueel was. Meer dan bij haar (veelal mannelijke) collega-kunstenaars was haar werk verbonden met haar nogal particulier gevoel voor humor; met haar interesse in de kunst van het verleden en met haar specifieke situatie als vrouw met een Jiddische culturele achtergrond in New York City. Het is veelbetekenend dat ze als één van haar favoriete stijlperiodes de Rococo noemt (niet meteen een stijl waarvoor de doorsnee conceptuele kunstenaar zich interesseert), omdat Rococo een zeker element van spel of situatieu-humor in de beeldvorming introduceert. Een constante in haar werk is een vorm van theatraliteit, encenering en rollenspel. In de meer absurde en droomachtige regionen van haar oeuvre leidt dit tot werken zoals het bekende '100 boots' (1971-1973), een mailart-project waarbij de kunstenares postkaarten verstuurde waarop 100 laarzen als groep (bijna steeds in slagorde) rondreizen en plaatsen bezoeken. Erna Hécey toonde de integrale fotoreeks '100 boots' vorig jaar in de kelder van haar imposante galerieruimte in het centrum van Brussel.

Vandaag is Antin opnieuw te gast in de galerie met een meer omvangrijke presentatie. Onder de titel 'Empire of Signs' (een titel die Antin leende van een boek van Roland Barthes) wordt de link gelegd tussen werk uit de jaren 1970 en enkele groots opgezette, recente fotoreeksen van de kunstenares. In het oudere werk worden we voorgesteld aan enkele personages, vertolkt door Antin zelf. Zo krijgen we bijvoorbeeld 'The King' (1972-1978) te zien, Antins mannelijke en politieke alter ego. 'The King' ziet er uit als een edelman uit de 17de eeuw en heeft zichzelf uitgeroepen tot de leider van Solana Beach in Californië. Als dusdanig mengt hij zich op een burleske manier in belangrijke en minder belangrijke kwesties van het lokale gemeenschapsleven.

Maar in de tentoonstelling gaat de meeste aandacht naar grote kleurenfoto's uit de reeksen 'The Last Days of Pompei' (2001) en 'Roman Allegories' (2004). Deze 'tableaux vivants' hercreëren de clichés van de 19de-eeuwse academische schilderkunst in de uitbeelding van de zinnelijke wereld van de Antieke mythologie en van de decadentie op het einde van het Romeinse keizerrijk. De meeste foto's laten de toestand zien net voor de ramp of net voor de instorting van de Oude Wereld. Volgens de kunstenares zorgt een dergelijke omgang met de beeldvorming van het verleden ervoor dat de metaforen spontaan opduiken en uitbarsten, en dat is exact wat er gebeurt. We zien beelden die zo onthecht, geconstrueerd en 'vals' zijn dat alles een actuele en politieke dimensie krijgt. Bush for Emperor?

Gerrit VERMEIREN